

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: D. K. N., narozený X, státní příslušník X, toho času v Zařízení
pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty,
proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČO:
00007064, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 31. 5. 2024 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2024, č. j.
OAM-676/BA-BA07-BA06-PS-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 20. 5. 2024, č. j. OAM-676/BA-BA07-BA06-PS-2024 se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku částku ve výši 82 Kč na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Napadené rozhodnutí

1. Dne 17. 5. 2024 byl žalobce převzat hlídkou OCP OKPE Ústí nad Labem na bývalém hraničním přechodu Petrovice - Bahratal od orgánů BPOL Spolkové republiky Německo (dále jen **SRN**) na základě readmisní dohody mezi ČR a SRN. Důvodem byla skutečnost, že žalobce ke kontrole hlídce SRN nepředložil žádný cestovní doklad ani jiný doklad prokazující jeho totožnost nebo oprávněnost pobytu na území SRN, na základě čehož byl dne 17. 5. 2024 navrácen do ČR, neboť odtud prokazatelně přicestoval. Následně byl žalobce na území ČR zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**). Dne 18. 5. 2024 bylo rozhodnuto o uložení správního vyhoštění. Poté dne 19. 5. 2024 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a následně byl žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 20. 5. 2024, č. j. OAM-676/BA-BA07-BA06-PS-2024 podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen **zákon o azylu**) zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen ZZC); ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 14. 11. 2024.

II.

Žaloba

2. Žaloba ve svém úvodu obsahuje výčet ustanovení právních předpisů, jejichž porušení se měl žalovaný při svém rozhodování dopustit. Především spatřoval žalobce rozpor postupu žalovaného s ustanovením § 2 odst. 2, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, § 46 a § 47 zákona o azylu, ale především čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o lidských právech a čl. 9 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu. Dále žalobce nesouhlasil s posouzením možnosti uložení zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu. Žalovaný se aplikací zvláštního opatření dle žalobce zabýval velmi obecně a rozhodnutí v této části působilo šablonovitě. Žalovaný především vycházel pouze z informací shromážděných v rámci řízení o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, které však sleduje odlišný cíl. Rovněž dle názoru žalobce zohledňoval žalovaný pouze skutečnosti svědčící v jeho neprospěch. Dle názoru žalobce se v jeho případě nabízela možnost umístění v pobytovém středisku dle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, kdy by byl k dispozici správním orgánům. V této souvislosti žalobce také zdůraznil, že zajištění je krajní možností řešení jeho situace. Dále shledal žalobce nedostatečně odůvodněnou i samotnou délku zajištění. Závěrem žalobce rozporoval samotné naplnění podmínek zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť nelze opřít závěry o účelovosti podané žádosti pouze o skutečnosti, že ač byla žádost podána v zákonné lhůtě, byla podána v ZZC, jako tomu činí žalovaný. Z výše uvedených důvodů považoval žalobce rozhodnutí za nepřezkoumatelné a soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě dne 14. 6. 2024 žalovaný popřel oprávněnost námitek žaloby a odkázal na obsah správního spisu, jenž má dokazovat oprávněnost postupu žalovaného. Dále žalovaný oponoval tím, že žalobce nenamítal žádné konkrétní skutečnosti, které by vyvracely závěry žalovaného. Poté žalovaný shrnul dosavadně zjištěný stav věci, z něhož při rozhodování vycházel. S ohledem na zjištěný stav věci dospěl žalovaný k závěru, že v

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

případě žalobce byly dány důvody pro jeho zajištění, a že z prokázaného jednání by mírnější donucovací opatření ve formě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území bylo nedostačující a neúčinné, a proto za účelem realizace vyhoštění přistoupil k zajištění a umístění žalobce v ZZC. Zejména žalovaný zdůraznil, že žalobce na území ČR pobýval nelegálně bez cestovního dokladu a jakéhokoli povolení k pobytu. Svého neoprávněného pobytu si byl zcela vědom, neučinil však žádné kroky k jeho legalizaci. Na území ČR navíc přicestoval nelegálně za pomoci převaděčů. S ohledem na výše uvedené považoval žalovaný za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet. Žalovaný měl rovněž za prokázané, že v případě zrušení zajištění po dobu řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, by tento pokračoval ve skrývání se před státními orgány, aby mohl bezprostředně navázat na svou nelegální činnost za účelem vydělku, který je jeho jediným cílem, případně by vycestoval do jiné země, když sám přiznal, že kdyby v Německu našel zaměstnání, zůstal by tam pracovat. Z postupu žalobce je tak dle žalovaného zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, a že s ohledem na absenci jakýchkoli vazeb v ČR nelze v jeho případě rozumně předpokládat, že by své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu. Proto žalovaný shledal naplnění podmínek zajištění. Zároveň z výše uvedených důvodů stanovil dobu trvání zajištění 180 dnů. Žalovaný rovněž odmítl námitky, které byly podrobně vyvráceny v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále žalovaný konstatoval, že nelze bagatelizovat protiprávní jednání žalobce, vědomost jeho jednání byla prokázána. Žalobce rovněž není zranitelnou osobou a to ani blízkou věku nezletilého. Své protiprávní jednání nakonec žalobce sám výslovně přiznal. Proto v daném případě nebylo možné využít zvláštních opatření, jak se mylně žalobce domnívá, neboť z okolností případu je zřejmé, že by nebylo účinné nebo by bylo dokonce zásadně vyloučeno. Žalovaný poté zdůraznil, že jedním ze zájmů společnosti je důsledné respektování právního řádu. Žalobce tak ale vědomě a zcela závažným způsobem ignoroval předpisy regulující pobyt na území ČR. K námitce absence výsledku žalobce žalovaný sdělil, že samotný žalobce byl dostatečně vyslechnut Policií ČR. Z výše uvedených důvodů poté žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci bylo v souladu s § 51 a § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. rozhodnuto bez jednání.

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba je důvodná.
7. Podstatnou okolností pro odůvodnění stanovené doby zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je skutečnost, že v tomto typovém případě je účel zajištění z povahy

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

věci provázán s délkou řízení o mezinárodní ochraně. Účelem zajištění je potřeba překlenout dobu, po kterou je vedeno řízení o mezinárodní ochraně, které bylo zahájeno účelovou žádostí cizince. Doba zajištění podle tohoto ustanovení se proto bude odvíjet od předpokládané délky řízení o mezinárodní ochraně. Cizince nelze zajistit na dobu kratší, než je doba řízení o mezinárodní ochraně – opačný postup by vedl ke zmaření účelu institutu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 1. 2019, č. j. 1 Azs 363/2017-38).

8. Právě z tohoto hlavního účelu zajištění a jeho vazby na řízení o mezinárodní ochraně žalovaný vycházel. Protože nelze vyloučit věcné posuzování žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, a tím i delší dobu tohoto řízení, zvolil dobu 180 dnů. Nad rámec toho neuvedl žádné další úvahy.
9. V tomto ohledu je pro soudní přezkum podstatné, že stanovení doby zajištění spadá do správního uvážení žalovaného (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79). Z hlediska výslovných zákonných kritérií soudního přezkumu se tak soud zabýval tím, zda žalovaný překročil zákonné meze správního uvážení či zda jej zneužil (§ 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).
10. Nic takového konstatovat nelze. Stanovená doba 180 dnů zajištění odpovídá zákonem předvídané době mezi 180 dnů nejdelšího možného zajištění podle § 46a odst. 5 zákona o azylu. Úvaha žalovaného v obecné rovině ob stojí také co do účelu zajištění: žalovaný navázal stanovenou dobu na dobu možného trvání řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany (§ 27 odst. 1 písm. a) zákona o azylu]. Povinností žalovaného je ostatně průběžně vyhodnocovat situaci a zkoumat, zda trvají důvody pro zajištění. Pokud by tedy řízení o žádosti žalobce trvalo kratší dobu než 6 měsíců, žalovaný musí odpovídajícím způsobem reagovat, případně i žalobce přezajistit, nebo bezodkladně propustit (§ 46a odst. 10, 11, 13 zákona o azylu). Stanovením nejdelší přípustné doby zajištění tedy žalovaný nezneužil své správní uvážení.
11. Přes výše uvedené dospěl soud k závěru, že jsou dány důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí. V rozsudku ze dne 14. 3. 2024, č. j. 9 Azs 38/2024-50, totiž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podle § 46a odst. 5 zákona o azylu ve znění účinném od 1. 7. 2023 Ministerstvo vnitra nemůže stanovit dobu nejdelší dobu zajištění 180 dnů pouze s odůvodněním, že řízení ve věci mezinárodní ochrany může dle § 27 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona trvat až šest měsíců. Rozhodnutí o stanovení doby zajištění na 180 dnů je podle Nejvyššího správního soudu nepřezkoumatelné, pokud žalovaný neuvedl žádné další podrobnosti a úvahy o tom, proč se (v rámci svého správního uvážení) domnívá, že řízení o žádosti žalobce bude trvat právě 6 měsíců.
12. Nynější případ žalobce je s věcí souzenou pod sp. zn. 9 Azs 38/2024 (u KS v Plzni pod sp. zn. 33 A 18/2023) zcela srovnatelný. Nadto zdejší soud postupoval podle závěrů výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu opakovaně (rozsudky KS v Plzni č. j. 35 A 7/2024-44, 35 A 9/2024-16 a 35 A 10/2024-17).
13. Z výše uvedeného plyne, že Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 9 Azs 38/2024-50 posoudil odůvodnění žalovaného jako nepřezkoumatelné. Krajskému soudu nejsou známa rozhodnutí, která by totožnou otázku řešila odlišně, takže jsou pro něj aktuálně směrodatné závěry rozsudku č. j. 9 Azs 38/2024-50.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

14. Protože otázka nepřezkoumatelnosti odůvodnění výroku o stanovení doby trvání zajištění je oddělitelná od ostatních otázek nastolených žalobou, soud zvážil, zda je třeba se k nim vyjadřovat.
15. Zabývat se oddělitelnými otázkami je nutno jen tehdy, má-li jejich řešení význam pro další řízení a rozhodnutí ve věci (či lze-li vzhledem k okolnostem rozumně předpokládat, že takový význam mít bude). Pokud se však s ohledem na dosavadní výsledky řízení, povahu věci či z jiných důvodů stávají některé skutkové a právní otázky (a k nim směřující žalobní námitky) bezpředmětnými v důsledku zrušovacího rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, není nutno se jimi zabývat; postačí toliko zdůvodnit, proč je má soud v daném řízení nadále za bezpředmětné (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS).
16. V souzené věci tedy není třeba se zabývat zbylými žalobními námitkami, protože vedlejší část výroku o stanovení doby trvání zajištění není samostatná a oddělitelná od hlavní části výroku, tj. části výroku o zajištění žalobce. Naříkané rozhodnutí tedy nelze zrušit jen v části výroku o stanovení doby trvání zajištění a je třeba je zrušit v celém rozsahu výroku. Zrušením rozhodnutí o zajištění pak vzniká bezodkladná povinnost propustit žalobce ze zajištění; žádné další správní řízení ve věci zajištění se nevede [§ 46a odst. 6, 13 písm. c) zákona o azylu].
17. Vyřešení zbylých otázek nastolených žalobou tedy nemá význam pro další řízení, protože žádné další řízení se nepovede. Žalovaný nemá kde odstranit nedostatky svého rozhodnutí. Oproti tomu žalobce uspěl v plném rozsahu a více uspět nemůže.
18. S ohledem na výše uvedené důvody soudu nezbylo, než rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení (**výrok I.**).

VI. Náklady řízení

19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první, podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Náhrada nákladů řízení se skládá z hotových výdajů na poštovní služby ve výši 82 Kč (obálka na č. 1. 5 soudního spisu) (**výrok II.**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 25. června 2024

Mgr. Jaroslava Krivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.